

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej v právnej veci žalobcu **D. Ď.**, bytom S., zastúpeného **JUDr. T. B.**, advokátom so sídlom v P., proti žalovanému **Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Pribinova 2, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p.: SLV-119/PK-2009 zo dňa 04. februára 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/153/2010-70 zo dňa 17. decembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/153/2010-70 zo dňa 17. decembra 2010 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia Ministra vnútra Slovenskej republiky (ďalej aj „MV SR“), č. p.: SLV-119/PK-2009 zo dňa 04. februára 2010, ktorým žalovaný

zamietol rozklad žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie – personálny rozkaz MV SR č. 46 zo dňa 03. februára 2005, na základe ktorého bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru Slovenskej republiky. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Krajský súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia stotožnil s právnym názorom žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu. Podľa krajského súdu nedôsledným vykonávaním zákonom požadovaných povinností došlo k ich porušeniu, čo bolo dôvodom prepustenia žalobcu zo služobného pomeru. Okolnosti samotného naplnenia skutkovej podstaty konania žalobcu, ktoré bolo kvalifikované ako v príkrom rozpore s obsahom služobnej prísahy a služobnými povinnosťami policajta, boli aj podľa krajského súdu jednoznačne preukázané. Takto potom krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie i postup správneho orgánu bol z pohľadu žalobných dôvodov v súlade so zákonom, a preto žalobu zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, domáhajúc sa jeho zmeny v podobe, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/153/2010-70 zo dňa 17. decembra 2010 zrušil a vec vrátil krajskému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie, dôvodiac tým, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Žalobca namietal zákonnosť dôvodu na jeho prepustenie s poukazom na čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“), v zmysle ktorého výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou. Podľa článku 2 ods. 2 Ústavy SR štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Žalovaný a krajský súd vykladajú znenie § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z. platné a účinné 08. decembra 2004, ústavne nekonformné arbitrárne. Podľa žalobcu je povinnosťou žalovaného, ako najvyššieho správneho orgánu v rezorte Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a súdov v situácii, keď právny predpis dovoľuje dvojaký výklad, jeden ústavne konformný a druhý ústave nekonformný vykladať ho spôsobom ústavne konformným, pretože

odlišné ponímanie normatívneho textu treba považovať za arbitrárne s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 338/06 a IV. US 77/02.

Podľa žalobcu všeobecne záväzne právny predpis ministerstva upravujúci dôvody a podrobnosti prepustenia z dôvodu porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom v čase, kedy bol prepustený, vydaný nebol. Nie je mu teda jasné, čo sa považovalo za zvlášť hrubý spôsob porušenia služobnej prísahy a kedy bolo ponechanie policajta v služobnom pomere na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Nie je dôvodné tvrdenie, že by tým dochádzalo k rozširovaniu dôvodov na prepustenie policajta zo služobného pomeru, pretože z dikcie § 192 ods. 5 účinného 08. decembra 2004 je jasné, že všeobecne záväzný predpis, ktorý malo vydať ministerstvo mal iba precizovať dôvod prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z..

Žalobca ďalej uviedol, že došlo k popretiu jeho základného práva na spravodlivý proces závažným pochybením žalovaného, a to tak, že ani po zrušení rozhodnutia žalovaného sp. zn. KM – 52/PK 2005 z 18. apríla 2005 nebolo vyhovené jeho návrhom na dôsledné zistenie skutkového stavu. Už v čase rozhodovania žalovaného o jeho prepustení sa bránil tým, že si nevie vysvetliť prečo bol výsledok jeho dychovej skúšky pozitívny, keď ani nie hodinu po vykonaní poslednej dychovej skúšky mu lekár odobral krv, ktorá bola nepochybne presným a štandardným spôsobom vyšetrená. Vykonaným rozborom nebolo potvrdené, že by sa v jeho krvi v čase odberu nachádzal alkohol. Toto pochybenie žiadnym spôsobom nevyvrátil ani žalovaný, ani krajský súd. Je pravdou, že žalovaný, ako správny orgán, má právo hodnotiť vykonané dôkazy podľa svojej úvahy. V tomto prípade sa podľa žalobcu nejedná zo strany žalovaného o voľné hodnotenie, ale o svojvoľné. Žalovaný nemohol dopredu bez výsluchu MUDr. P. a T. V. hodnotiť ich výpoveď a ustáliť, ako budú vypovedať a selektovať dôkazy, ktoré vo svoj prospech vykoná a tie, ktoré môžu byť v jeho neprospech. Taktiež preto, že sa rozkaz o prepustení zo služobného pomeru opiera výlučne o výsledok dychovej skúšky, ktorú spochybňuje, bolo podľa žalobcu nutné vykonať aj ďalšie dôkazy, ktoré by objasnili, či počas služby bol alebo nebol pod vplyvom alkoholu. Podľa jeho názoru nebola dostatočne objasnená ani tá skutočnosť, kedy sa mu 08. decembra 2004 mala začať služba. Pracovníci KRPZ vykonali dychovú skúšku počas doby raňajok a je prinajmenšom nelogické, aby sa raňajky podávali v pracovnej dobe.

Ďalej žalobca poukazuje na to, že krvná skúška je ako dôkaz presnejšia a spoľahlivejšia, pretože dychové prístroje na kontrolu alkoholu v krvi reagujú aj na iné látky ako alkohol, čo potvrdila aj znalkyňa Ing. S.. K odbornému vyjadreniu znalkyne žalobca uviedol, že ona nie je lekár, nebola svedkom za akých okolností došlo k odberu krvi a nemôže

bez akýchkoľvek dôvodov spochybňovať vykonaný odber, za ktorý zodpovedajú dvaja kvalifikovaní ľudia, a to lekár MUDr. P. a zdravotná sestra T. V.. Neboli zistené žiadne pochybnosti o objektivite vykonaného odberu krvi. Aj keď žalobca od začiatku navrhoval uvedené osoby vypočuť, ani v obnovenom konaní nebolo návrhom vyhovené ani zo strany žalovaného, ani zo strany súdu. Ing. S. je znalkyňou z oboru toxikológie a tento znalecký odbor sa zaoberá negatívnym vplyvom chemických zlúčenín na živé organizmy. Toxikológia pojednáva o vzťahoch medzi chemickými látkami a ich toxickým účinkom na živý organizmus. Podľa žalobcu v danom prípade však bolo potrebné zistiť a porovnať spoľahlivosť krvnej skúšky a dychovej skúšky a porovnať ich ovplyvniteľnosť objektívnymi faktormi. Pretože Ing. S. nie je kompetentná vyjadrovať sa k uvedenej problematike, sú jej vyjadrenia nepoužiteľné. Rovnako nepoužiteľné a v rovine teoretických úvah je stanovisko Slovenskej súdnolekárskej spoločnosti.

Podľa žalobcu neobstojí ani výhrada, že o rozhodnutí dať odobrať krv neinformoval svojich nadriadených. Žiaden právny predpis mu takúto povinnosť neukladá a považuje za dostatočné, keď mu odber krvi vykonal obvodný lekár za prítomnosti zdravotnej sestry.

Žalobca poukázal na neodstránené pochybenie žalovaného, s ktorým sa nedostatočne vysporiadal aj krajský súd vo svojom druhom rozsudku s námietkou ne bis in idem. Správne žalovaný poukázal na to, že podľa Európskeho súdneho dvora sa princíp „ne bis in idem“, uplatní, ak je daná zhodnosť troch základných aspektov veci. Má sa jednať o zhodu v účastníkoch konania, v skutkovom stave a v predmete konania. Som toho názoru, že sú splnené všetky spomínané požiadavky na to, aby moje disciplinárne potrestanie disciplinárnym rozkazom č. 1 z 05. januára 2005 a personálny rozkaz o jeho prepustení zo služobného pomeru boli posúdené ako dvojité potrestanie za ten istý skutok. Niet totiž pochybností, že v oboch konaniach sa jednalo o totožných účastníkov, do najmenšieho detailu je zhodný skutok, za ktorý bol žalobca postihnutý a v oboch prípadoch bol predmetom konania postih za alkohol. Podľa žalobcu neobstojí, že prepustenie zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. nie je disciplinárnym trestom, pretože dôvodom jeho prepustenia bol jeho postih za alkohol v krvi. Niet pochyb, že personálny rozkaz v tomto prípade treba považovať za najprísnejší postih policajta. Preto dôvodne tvrdí, že práve neexistencia všeobecne záväzného právneho predpisu predpokladaného v ustanovení 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z. umožnila žalovanému takýto nezákonný postup.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti podľa názoru žalobcu krajský súd nedôsledne splnil pokyn Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z uznesenia č. 8Sžo/94/2008, že súd nesmie byť obmedzovaný v skutkových otázkach len tým, čo zistil správny orgán, a to ani

čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu najmä z hľadiska závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Dôkazná situácia v tom, že je nepreukazný výsledok dychovej skúšky, alebo krvnej skúšky ostala nezmenená. V prospech kladnej, ale ani zápornej alternatívy neboli vykonané nepochybne potrebné dôkazy, nebol zabezpečený výsluch navrhnutých svedkov, nebol predložený výsledok kalibrácie dychového prístroja Alcotest a nebola tak vyvrátená jeho obrana v tom, že nebol v službe pod vplyvom alkoholu. Vzhľadom na uvedené úvahy došlo zo strany súdu k porušeniu základného práva na súdnu ochranu v rámci súdneho preskúmania rozhodnutia vydaného v správnom konaní podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy SR, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a všeobecným súdom súčasne nebola poskytnutá dostatočná ochrana ani jeho základného práva domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva.

Žalobca na záver svojho odvolania uviedol, že zo skutkového stavu vyplývajúceho zo spisu nemožno robiť jednoznačný záver, že porušil služobnú prísahu zvlášť hrubým spôsobom a nemožno teda naň aplikovať ustanovenia o prepustení zo služobného pomeru, tak ako sú uvedené v napadnutom personálnom rozkaze. Napadnutý rozsudok preto podľa žalobcu trpí vadami podľa § 205 ods. 2 písm. b/, c/, d/ a f/ OSP.

Na základe z hora uvedených skutočností žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 4S/153/2010-70 zo dňa 17. decembra 2010 zrušil a vec vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie nesúhlasil s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalobcu a navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

V predmetnej veci najvyšší súd uznesením, č. k. 8Sžo/94/2008 zo 14. mája 2009 zrušil rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/197/2005-48 zo dňa 31. januára 2008 a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že z rozhodnutia krajského súdu nie je zrejmé, ako sa vysporiadal so žalobnými dôvodmi žaloby a s uplatnenými námietkami žalobcu k spôsobu vykonania, resp. nevykonania navrhovaných dôkazov. V danom prípade bol krajský súd viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby a pri dodržaní tejto zákonnej zásady sa mal týmito dôvodmi zaoberať a zaujať k nim stanovisko najmä z toho pohľadu, či uvedené námietky sú spôsobilé vyvolať pochybnosti o správnosti skutkových zistení a z toho plynúcu namietanú nesprávnosť rozhodnutia žalovaného. Krajský súd v Bratislave rozsudkom, č. k. 1S/197/2005-73 zo dňa 06. augusta 2009 podľa § 250j ods. 3 OSP zrušil rozhodnutie žalovaného č. p.: KM-52/PK-2005 zo dňa 18. apríla 2005 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovaný opätovne vec preskúmal, doplnil ho o ďalšie dôkazy, s ktorými sa umožnil právnenému zástupcovi žalobcu oboznámiť a podaný rozklad, opätovne zamietol a napadnutý personálny rozkaz potvrdil, a to rozhodnutím č. p.: SLV-119/PK-2009 zo dňa 04. februára 2010, ktoré bolo doručené právnenému zástupcovi žalobcu dňa 08. februára 2010. Žalobca proti rozhodnutiu č. p.: SLV-119/PK-2009 zo dňa 04. februára 2010 podal žalobu, ktorou sa domáhal preskúmania jeho zákonnosti. Krajský súd v Bratislave podanú žalobu rozsudkom pod č. k. 4S/153/2010-70 zo dňa 17. decembra 2010 zamietol. Proti tomuto rozsudku žalobca podal odvolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Najvyšší súd z administratívneho spisu zistil, že napadnutým rozhodnutím žalovaný zamietol rozklad žalobcu a súčasne potvrdil personálny rozkaz MV SR č. 46, zo dňa 03. februára 2005, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z.

prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru z dôvodu, že žalobca sa v dňoch 06. decembra 2004 až 08. decembra 2004 zúčastnil ako psovod plánovaného pokračujúceho výcviku služobných psov a psovodov v klasickej kynológii a špecialistov vo vyhľadávaní drog, výbušnín a zbraní v Beluškých Slatinách, pričom dňa 08. decembra 2004 mal naplánovaný výkon štátnej služby v čase od 07:30 do 12:00 hod., kedy poverení pracovníci skupiny kontroly Krajského riaditeľstva PZ v Trenčíne v čase o 07:30 hod. vykonali prístrojom Alcotest 7410 dychovú skúšku na prítomnosť alkoholu v jeho dychu s pozitívnym výsledkom 0,36 mg/l (v prepočte 0,75 promile) alkoholu v dychu a opakovanou dychovou skúškou v čase o 08:06 hod. s pozitívnym výsledkom 0,34 mg/l (v prepočte 0,71 promile) alkoholu v jeho dychu, čím zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 189 písm. c/ zákona č. 73/1998 Z. z. sa služobný pomer končí aj prepustením.

Podľa § 194 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie o prepustení musí byť vyhotovené písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné.

Podľa § 233 ods. 1, 2 zákona č. 73/1998 Z. z. oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav vecí; na ten účel je povinný obstarat' si pre rozhodnutie potrebné podklady.

Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

Podľa § 238 ods. 1, 2, 3, 4 zákona č. 73/1998 Z. z. za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav vecí, a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a ohliadka.

Účastník konania je oprávnený navrhovať na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 241 ods. 1, 2, 3, 4, zákona č. 73/1998 Z. z. rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta. Rozhodnutie musí byť podpísané s uvedením hodnosti, mena, priezviska a funkcie toho, kto ho vydal, opatrené odtlačkom pečiatky so štátnym znakom a oznámené účastníkovi konania vyhlásením alebo doručením. Ak totožnosť príslušníka Slovenskej informačnej služby alebo toho, kto rozhodnutie vydal, má zostať utajená, v rozhodnutí sa jeho meno a priezvisko neuvádza; táto osoba sa v rozhodnutí označí iným vhodným spôsobom. V odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodol.

Poučenie o odvolaní obsahuje údaj, či je rozhodnutie konečné, alebo či sa možno proti nemu odvolať, v akej lehote a u ktorého oprávneného orgánu.

Úlohou krajského i najvyššieho súdu v tomto preskúmvacom konaní bolo posúdiť, či správny orgán pri svojom rozhodovaní postupoval v súlade so zákonom, a či konaním žalobcu boli naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. z hľadiska závažnosti možného negatívneho vplyvu v služobnom pomere.

Podmienkami prepustenia zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. sú jednak:

- 1/ porušenie služobnej prísahy, alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a jednak
- 2/ jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Pokiaľ krajský súd dospel k záveru, že obe tieto podmienky boli splnené, pričom k takémuto záveru dospel na základe výsledkov dokazovania v administratívnom konaní, bolo potrebné s takýmto názorom krajského súdu súhlasiť.

Žalovaný nepovažoval výmenný list vystavený MUDr. G. P. o odbere krvi za objektívny a vierohodný, a s tým sa stotožnil aj najvyšší súd. Podľa najvyššieho súdu priložený výmenný list vystavený MUDr. G. P. by bolo možné považovať za vierohodný dôkaz iba vtedy, ak by pri odbere bol prítomný nadriadený žalobcu alebo príslušní funkcionári, ktorý vykonávali dychovú skúšku. Následne sa mala skúmavka s krvou spolu z riadne vyplneným protokolom o lekárskom vyšetrení pri ovplyvnení alkoholom odovzdať príslušným funkcionárom polície prítomným pri odberu (aby sa zamedzilo možnému podozreniu na zámenu krvi), ktorý zaistia dodanie do toxikologického laboratória príslušného súdneho lekárskeho oddelenie.

Najvyšší súd chce ďalej poukázať na nepredloženie protokolu o výsledku vyšetrenia krvi žalobcom, i keď tak mohol urobiť pre vierohodnosť jeho tvrdení.

Najvyšší súd chce poukázať aj na časový sled udalostí, kde zo záznamu v administratívnom spise vyplýva, že v čase o 08:45 hod. odviezol žalobcu do miesta trvalého bydliska ppor. K.. Sám žalobca danú udalosť potvrdil vo svojom vyjadrení. Následne uvádza, že už o 09:00 hod. mu bola odobraná krv, daná skutočnosť je zaznamenaná aj na výmennom liste MUDr. P., ktorý tvorí súčasť administratívneho spisu. Podľa najvyššieho súdu uvedený sled udalostí v tak krátkom časovom intervale dáva pochybnosti o možnom vykonaní odbere krvi o 09:00 hod. aj s poukazom na to, že žalobca uvedenú udalosť neoznámil príslušnému funkcionárovi polície a ani svojmu nadriadenému pred a ani po odbere krvi, ktorú vykonal na vlastné náklady.

Disciplinárne potrestanie žalobcu nemá za následok zánik práva žalovaného prepustiť žalobcu zo služobného pomeru, lebo prepustenie policajta po predchádzajúcom disciplinárnom postihu nemožno hodnotiť, ako dvojité postih za ten istý skutok.

Najvyšší súd z vyššie uvedeného nepovažuje za dôvodnú námietku žalobcu týkajúcu sa porušenia zásady ne bis in idem, pretože disciplinárne opatrenie uložené žalobcovi v súvislosti s porušením základných povinností policajta podľa § 48 ods. 3 písm. a/ zákona

č. 73/1998 Z. z. bolo výsledkom disciplinárneho konania, ktoré realizujú na to príslušné orgány a je nezávislé od konania personálneho, v ktorom sa rozhodlo o ukončení služobného pomeru žalobcu.

Najvyšší súd námietku žalobcu, že krajský súd sa nedostatočne vysporiadal s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/94/2008 zo 14. mája 2009 považuje za irelevantnú. Podľa názoru najvyššieho súdu s uznesením sp. zn. 8Sžo/94/2008 sa vysporiadal krajský súd rozsudkom, č. k. 1S/197/2005-73 zo 06. augusta 2009, keď podľa § 250j ods. 3 OSP zrušil rozhodnutie žalovaného č. p.: KM-52/PK-2005 z 18. apríla 2005 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovaný následne vec znova prejednal, doplnil dokazovanie o ďalšie dôkazy, s ktorými umožnil právnenému zástupcovi žalobcu sa oboznámiť a podaný rozklad opätovne zamietol a napadnutý personálny rozkaz potvrdil, a to rozhodnutím, č. p.: SLV119/PK-2009 zo dňa 04. februára 2010.

K námietke predloženia a hodnotenia dôkazov najvyšší súd uvádza, že hodnotenie dôkazov patrí do pôsobnosti správnych orgánov. Správny súd pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutí a postupu správnych orgánov posudzujú, či správne orgány hodnotili dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti § 238 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z..

Najvyšší súd dospel k záveru, že správny orgán pri hodnotení dôkazov vo veci žalobcu postupoval podľa tzv. zásady voľného hodnotenia dôkazov. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný správny orgán uviedol, ktoré skutočnosti boli podkladom pre rozhodnutie a akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodol (§ 241 ods. 2 a 3 zákona č. 73/1998 Z. z.).

K ostatným námietkam žalobcu uvedených v odvolacom návrhu sa najvyšší súd plne stotožňuje s právnym názorom krajského súdu vysloveným v rozhodnutí, č. k. 4S/153/2010-70 zo dňa 17. decembra 2010 (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), považujúc námietky žalobcu vo vzťahu k preskúmvanej veci za právne irelevantné.

Podľa názoru najvyššieho súdu boli v danom prípade naplnené znaky prepúšťacieho dôvodu podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. (účinnom do 25. februára 2005), pretože žalobca ním zvlášť hrubým spôsobom porušil služobnú prísahu a služobné povinnosti

tak, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Záverom najvyšší súd chce uviesť, že zákon č. 73/1998 Z. z. poskytol vybraným skupinám štátnych zamestnancov a v nadväznosti na nich aj ich rodinným príslušníkom lepšie sociálne zabezpečenie a vyššie spoločenské postavenie, než má väčšina pracovníkov a zamestnancov, ktorých pracovný režim upravuje zákonník práce. Preto najvyšší súd považuje za prirodzené, že na druhej strane kladie zákon vyššie podmienky profesionálneho a morálneho charakteru pre výkon služby, ktorých porušenie nekompromisne sankcionuje. To v konečnom dôsledku znamená, že zákon vyžaduje striktné dodržiavanie svojich ustanovení, prísnejších než iné zákony (Zákonník práce) vo vzťahu k plneniu služobných povinností.

Najvyšší súd na tomto mieste dáva tiež do pozornosti, že služobný pomer policajta vznikajúci mocenským aktom služobného funkcionára (rozhodnutím o prijatí) je svojou povahou právnym pomerom štátnozamestnaneckým – verejnoprávnym a po celú dobu svojho priebehu sa výrazne odlišuje od pracovného pomeru, ktorý je naopak pomerom súkromnoprávnym a účastníci ktorého majú rovné postavenie. Služobný pomer sa od pracovnoprávného pomeru výrazne odlišuje aj spôsobmi svojho skončenia – služobný pomer policajta sa tiež končí mocenským aktom – rozhodnutím o prepustení policajta zo služobného pomeru zo zákonom stanovených dôvodov.

Najvyšší súd tiež posúdiac formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ako aj žalovaného, zhodne s názorom krajského súdu nevhliadol ich nezákonnosť; tieto aj podľa názoru najvyššieho súdu sú náležité a podrobne odôvodnené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené považoval námietky žalobcu smerujúce proti rozsudku prvostupňového súdu za nedôvodné, také ktoré nemôžu ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto podľa § 250ja ods. 3 vety druhej OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP s poukazom na dôvody napadnutého rozsudku Krajského súdu v Bratislave, ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v tomto konaní úspešný a žalovanému z dôvodu, že podľa zákona na ich náhradu nemá zákonný nárok.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

P o u ě n í e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 25. augusta 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková